

Sygnatura akt VI Ka 620/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 września 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Grzegorz Kiepusa

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2015 r.

sprawy **M. M. syna Z. i I.,**

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygnatura akt III K 1465/14

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 620/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 11 września 2015r.

Prokuratura Rejonowa (...) w G. skierowała do Sądu Rejonowego w Gliwicach akt oskarżenia w sprawie przeciwko M. M., oskarżonemu o popełnienie 117 przestępstw z art. 286 § 1 kk, wraz z wnioskiem złożonym w trybie art. 335 § 1 kpk o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym jednej kary, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, nadto kary grzywny w oparciu o art. 71 § 1 kk w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz środka karnego w postaci orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonych (art. 46 § 1 kk), a także obciążenie sprawcy kosztami procesu.

Sąd Rejonowy w Gliwicach na posiedzeniu wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015r., wydanym w trybie art. 335 kpk, w sprawie o sygn. III K 1465/14, uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzuczanych mu w pkt 1 – 116 aktu oskarżenia czynów, z których każdy wyczerpywał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i uznając, że stanowiły one

ciąg przestępstw na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych. Nadto na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat. Na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonych, a nadto zasądził od oskarżonego stosowne koszty sądowe.

Od niniejszego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonego wywiódł Prokurator, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 kk, polegającą na zobowiązaniu oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych w całości, podczas gdy obowiązek naprawienia szkody na podstawie tego przepisu powinien być określony precyzyjnie – zawierać wskazanie konkretnego pokrzywdzonego i określenie kwoty jaką oskarżony ma zapłacić na jego rzecz;
2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 413 § 1 pkt 4 kpk, polegającą na przytoczeniu opisów i kwalifikacji prawnych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, tj. czynów od pkt 1 do pkt 116 z aktu oskarżenia, podczas gdy Prokurator oskarżył M. M. łącznie o 117 czynów z art. 286 § 1 kk;
3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegającą na uznaniu oskarżonego M. M. w pkt 1 zaskarżonego wyroku za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt 1 – 116 aktu oskarżenia czynów, podczas gdy Prokurator oskarżył M. M. o czyny z art. 286 § 1 kk od pkt 1 do pkt 117.

Stawiając takie zarzuty Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna na tyle, że w wyniku jej wywiedzenia zaskarżony wyrok nie mógł się ostać. Koniecznym stało się zatem uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Oskarżyciel publiczny istotnie w akcie oskarżenia zawarł wnioski o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym za zarzucane mu w akcie oskarżenia w pkt od 1 do 117 czyny z art. 286 § 1 kk, jednej kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na stosowny okres próby, kary grzywny w oparciu o art. 71 § 1 kk w rozmiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonych, a także obciążenie go kosztami sądowymi.

Sąd Rejonowy wydał wyrok w trybie art. 335 kpk, a więc na posiedzeniu, pod nieobecność stron, prawidłowo zawiadomionych o jego terminie. Najprawdopodobniej przez zwykłą omyłkę pisarską – przeoczenie, przy redakcji wyroku i komputerowym przepisywaniu z aktu oskarżenia treści zarzutów, tj. opisu zarzucanych czynów i ich kwalifikacji prawnej, pominięto w jego części wstępnej ostatni z zarzucanych oskarżonemu 117-tych czynów, czego konsekwencją następnie było przypisanie oskarżonemu 116 czynów, nie zaś 117, objętych aktem oskarżenia. Pomimo powyższego uchybienia, a tym samym obrazy przepisów prawa procesowego wskazanych przez skarżącego w postaci art. 413 § 1 pkt 4 kpk i art. 413 § 2 pkt 1 kpk, Sąd I instancji – przyjmując konstrukcję ciągu przestępstw – na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu uzgodnione z oskarżonym kary i środek karny, choć te były uzgodnione ze sprawcą za wszystkie zarzucane mu czyny, tj. od pkt 1 do pkt 117. Nadto, co trzeba podnieść z urzędu, wbrew wnioskowi sformułowanemu w trybie art. 335 § 1 kpk, w pkt 2 wyroku, jako podstawę prawną orzeczenia kary grzywny wskazał art. 33 § 2 kk, mimo, że oskarżyciel podstawę tę upatrywał w przepisie art. 71 § 1 kk (k. 1241).

Trzeba zatem przypomnieć w tym miejscu, że Sąd I instancji jest związany treścią wniosku Prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk w tym sensie, że potrzeba dokonania jakiegokolwiek zmiany jego treści musi powodować

rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych – zgodnie z treścią przepisu art. 343 § 7 kpk. Jedyną dopuszczalną możliwością przez orzecznictwo i doktrynę wydania przez Sąd we wspomnianym trybie orzeczenia o innej treści niż tej wynikającej z ukształtowania wniosku w trybie art. 335 § 1 kpk, jest dokonanie przez strony stosownych modyfikacji w trakcie posiedzenia (por. wyrok SN z dnia 1 VIII 2013r., sygn. II KK 80/13, Prok. i Pr. - wkł. 2013/11/6; wyrok SN z dnia 23 V 2013r., IV KK 57/13, Prok. i Pr. - wkł. 2013/9/12). Natomiast Sąd meriti, uwzględniając wniosek oskarżyciela publicznego, uznał jego zasadność i adekwatność kary, a jednocześnie uznał oskarżonego za winnego nie wszystkich zarzucanych mu czynów. Nadto orzekł grzywnę na innej podstawie prawnej aniżeli ta wskazana przez autora wniosku.

Ma rację także i apelujący podnosząc nieprawidłowe, bo nieprecyzyjne określenie w pkt 4 zaskarżonego wyroku obowiązku orzeczenia naprawienia szkody przez oskarżonego w całości na rzecz pokrzywdzonych; w związku z tym, że takie orzeczenie stanowi następnie tytuł egzekucyjny, konieczne jest wskazanie w nim konkretnego pokrzywdzonego i kwotę jaką oskarżony winien zapłacić na jego rzecz (w tej sprawie zatem wskazanie z imienia i nazwiska wszystkich po kolei pokrzywdzonych wraz z poszczególnymi kwotami przypadającymi na ich rzecz tytułem naprawienia szkody od oskarżonego).

Z tych wszystkich względów Sąd odwoławczy uchylił zaskarżone orzeczenie, przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W jego toku Sąd ten uwzględni powyższe uwagi. Ponownie rozpoznając sprawę może skierować ją na posiedzenie, o jakim mowa w art. 343 kpk, gdyż nadal istnieje w sprawie wnioski o skazanie oskarżonego bez rozprawy, będzie jednak wówczas dążył do niepowtórzenia uchybień omówionych wyżej, w tym także w zakresie prawidłowego opisu czynów zarzucanych aktem oskarżenia i przyjętej tam kwalifikacji prawnej. Będzie zatem miał także na uwadze konieczność wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia kary grzywny. Przed wydaniem wyroku konieczne staje się także wyjaśnienie wysokości szkody wyrządzonej A. Z. (2) (czyn 111 w części wstępnej aktu oskarżenia), z jej zeznań bowiem wynika, iż szkoda ta wyniosła 20 złotych (k. 1113), a także K. W. (czyn 4 części wstępnej aktu oskarżenia), z jego bowiem relacji – k. 175 - wyrządzona mu szkoda miała wynieść 90 złotych, zaś w historii rachunku oskarżonego widnieje tylko jeden przelew pokrzywdzonego na kwotę 30 złotych – k. 9. Zwróci Sąd także uwagę na prawidłowe wskazanie w wyroku nazwiska osoby pokrzywdzonej czynem zarzucanym w pkt 103 aktu oskarżenia (k. 975).

Alternatywą pozostaje zawsze rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych – na rozprawie.

Kierując się powyższym orzeczono jak powyżej.